

ning) ophyste, er man netop kommen ind paa at give Lønningslove, for at man ikke hvert Aar paa Finantsloven skal opføre Lønninger for Landets enkelte Embedsmænd og hvert Aar forhandle om disse Enkeltheder. Grundloven siger, at „ingen Afgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven“, og deraf følger, at det, som staaer i Lønningsloven ikke har Betydning, naar det ikke tillige staaer i Finantsloven; thi Finantsloven er den Lov, der har den egentlige Betydning i saa Henseende. Jeg skal endnu blot henvise til, hvad der i sidste Samling blev udtalt af det ærede Medlem for Kjøbenhavn's Ake Valgkreds (Fenger), som er særdeles sagkyndig i disse Forhold, og som efter min Mening i dette Spørgsmaal for flere ærede Medlemmer vil have en Autoritet, som mange af os Andre ikke kunne have. Han gjorde opmærksom paa, at det, som Embedsmanden har Ret til, er det, der er ham tilfikkret ved Bestallingen. Det ærede Medlem udtalte udtrykkelig, at dersom nogen Minister vilde nægte Embedsmanden den Løn, der er ham tilfikkret ved Bestallingen, hørte Sagen ganske vist under Domstolene. Han tvivlede ikke om, at man der vilde tilkjende ham, hvad der er tilfikkret ham ved Bestallingen; men noget ganske Andet er det, hvorledes Forholdet stiller sig med Hensyn til Lønningslovene. Der vil ikke derved, saaledes som det ærede Medlem udtalte, kunne gives de enkelte Embedsmænd en vis bestemt Ret udenfor den, der er tilfikkret dem ved deres Ansættelse. Det samme ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at naar Udvalgets Fleertals Forslag vedtages, er det ingenlunde den vedkommende Minister eller Finantsminister alene, men det er Regjeringen og Rigsdagen i Forening, som afgjør Spørgsmaalet; thi de Lønninger, der blive udbetalte, ere stedse underkastede Prøvelse, Overveielse og Beslutning i Rigsdagen ved ethvert Aars Finantslov. Dersom en Finantsminister uretteligen skulde ville fortolke en af disse Lovbestemmelser til Skade for den vedkommende Embedsmand, er den rette Veie til at faae dette rettet aabenbart gennem Rigsdagen ved næste Aars Finantslovs Behandling, da man kan være overbevist om, at vedkommende Minister der ikke vil faae Medhold, naar han ikke aabenbart har Ret. Og

jaa i saa Henseende skal jeg henvise til det nævnte Medlems Udtalelse: Opstaaer der Tvivl om, hvad Meningen i saa Henseende har været — om Fortolkningen af disse Bestemmelser — forekommer det mig naturligt, at Spørgsmaalet atter afgjøres af Regjering og Rigsdag, idet det derved fremkommer ganske anderledes klart, bestemt og sikkert end ved en Fortolkning af visse Udtryk i en Lov, der maastee kunne have været tænkte, ganske anderledes, end, de nu synes nærmest at ligge for. Med denne Betragtning for Sie er det aldeles klart, at det her ikke paa nogen Maade kan nævnes, at Embedsmanden berøves den Afgang til Domstolene, som andre Borgere i andre Forhold have, thi Forholdet er af en saadan Natur, at der ikke kan være Tale om at stille det sammen med Borgernes Forhold i Almindelighed.

Steen: Det er ganske vist ikke nogen Sag af stor Betydning, hvorom der her handles med Hensyn til Spørgsmaalet om 21,168 Rd. eller 21,000 Rd., men da der ligger et Princip i det hele Spørgsmaal, kan jeg dog ikke undlade at gjøre en Bemærkning imod, hvad den ærede Ordfører fremsatte. Da denne Lønningslov sidste Gang blev behandlet her, var jeg Medlem af Udvalget — jeg troer ogsaa, at den ærede Ordfører dengang var Medlem deraf —, og det staaer ganske klart for mig, at Maaden, hvorpaa man dengang kom til de runde Summer, var den, at man gjennemgik de Poster, som fandtes under de Beløb, der afholdtes af de runde Summer, og derved kom man til Kundskab om, hvilke Beløb man skulde indsette. Det synes mig altsaa, at det ligger i Sagens Natur, at det ærede Udvalg maatte have fulgt en ganske lignende Fremgangsmaade den gang, at det i det Enkelte maatte have undersøgt, hvad for Poster det var, og derefter afrundet Summen. Naar den ærede Ordfører stærkt holder paa, hvad han kalder runde Summer, skal han ogsaa lade det være runde Summer, men det forekommer mig, at den eneste rette Veie til at komme dertil bestaaer i, at man tager Gjennemsnitsudgiften for et vist Antal Aar, som man maatte ansee for passende; noget Saadant foreligger imidlertid slet ikke. Der er i det af Regjeringen fore-